

A Fővárosi Ítéltábla a Budapesti 1. számú Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Répászky Miklós ügyvéd) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek – az Országos Bírósági Hivatal (ügyintéző: dr. Földesi Margit bíró) által képviselt Fővárosi Törvényszék(1055 Budapest, Markó u. 27.) alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Székesfehérvári Törvényszék, 2015. február 25. napján meghozott 26.P.21.830/2014/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes végleges keresetében kérte az alperes kötelezését 4.812.500 forint és járulékai megfizetésére bírósági jogkörben okozott kár megtérítése címén. Előadta, hogy kérelmére a Pesti Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: PKKB) 9.Gpk.417.274/2009. számon fizetési meghagyást bocsátott ki a G. Kft.-vel szemben 3.850.000 forint + áfa és járulékai vonatkozásában. A fizetési meghagyás 2010. április 23. napján jogerőre emelkedett. A felperes a 2010. június 18. napján kelt beadványában kérte, hogy bíróság az adós társasággal szemben a jogerős fizetési meghagyás alapján átutalási végzést bocsásson ki a Vht. 80. § (1) bekezdése szerint. A PKKB a 2010. december 20. napján kelt, 0101-2.Vh.31.193/2010/2. számú végzésével a felperes kérelmét érdemi vizsgálat nélkül elutasította arra hivatkozással, hogy az adóst a Cégbíróság 2010. december 11-i hatállyal törölte a cégjegyzékből. A felperes fellebbezése alapján a Fővárosi Bíróság a 42.Pkfv.631.881/2011/2. számú végzésével 2011. május 12. napján az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A felperes álláspontja szerint a PKKB a felperesi kérelem elintézésére nyitva álló 30 napos határidőt nem tartotta be, azt többszörösen túllépte, amelynek következtében a felperesnek az átutalási végzés kibocsátása iránti kérelme megghiúsult, és így a cégjegyzékből törölt adós társasággal szemben fennálló követelését nem tudta és már nem is tudja érvényesíteni. Az alperes ezzel a magatartásával a fizetési meghagyásban szereplő összesen 4.812.500 forint és járulékainak megfelelő kárt okozott a felperesnek.

Az alperes ellenkérelmében kérte a felperes keresetének elutasítását. Előadta, hogy az adós társasággal szemben a törvényességi felügyeleti eljárás 2010. február 3. napján indult meg, amelynek során a társaságról semmilyen bejelentés nem érkezett, ezért azt a Cégbíróság hivatalból törölte. Az eljárás során semmilyen adat nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a társaság vagyonnal rendelkezne. Ebből következően a kártérítésnek a Ptk. 339. §-ában írt általános feltételei közül hiányzik az okozati összefüggés a felperes kára és az alperes eljárási késedelme között. A

rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet olyan következtetést levonni, hogy amennyiben az átutalási végzés kibocsátására határidőn belül került volna sor, akkor a követelés behajtására mód nyílt volna.

Az elsőfokú bíróság a 2012. december 10. napján kelt 14.P.21.276/2012/7. szám alatti ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla 2014. január 30. napján kelt 1.Pf.20.304/2013/4. számú ítéletével helybenhagyta. A felperes felülvizsgálati kérelme alapján a Kúria 2014. szeptember 24. napján meghozott Pfv.IV.20.961/2014/4. szám alatti végzésével a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban a felperes előadta, hogy az adós társaságnak a végrehajtás iránti kérelem előterjesztésekor volt vagyona, így amennyiben az alperes a végrehajtás lefolytatását nem teszi lehetetlenné a felperes követelése megtérülhetett volna. A felperes hivatkozott arra, hogy adós társaság cégnyilvántartás szerinti törzstőkéje 3.000.000 forint volt, míg a társaság tulajdonosaként nyilvántartott kft. ugyancsak 3.000.000 forintos törzstőkével rendelkezett. Előadta továbbá, hogy az adós társaság tulajdonát képezte a b-i belterület ... hrsz. alatti ingatlan, amely alapján megállapítható, hogy az adós társaság kellő tőkeerővel rendelkezett ahhoz, hogy egy társasházat megvásároljon, vagyis az adósnak lett volna olyan végrehajtható vagyontárgya, amelyre eredménnyel lehetett volna végrehajtást vezetni.

Az alperes előadta, hogy az adós társaság megszüntetésének oka a hivatalból történő törlés ténye a felperesi állásponttal ellentétben a teljesítőképesség lehetőségét nem valószínűsíti, hanem inkább kétségessé teszi. A cég megszüntetésére azért került sor, mert székhelyén nem volt fellelhető, amelyből az következik, hogy a társaság működését már korábban megszüntette, gazdálkodó tevékenységet nem végzett és nem rendelkezett vagyonnal, illetve bevételi forrásokkal. Amennyiben a megszüntetési eljárás során az adós társaság vagyonára vonatkozó adat merült volna fel, sor kerülhetett volna a társasággal szemben a megszüntetési eljárás befejezésére, és egyúttal felszámolási eljárás elrendelésére a Ctv. 92. § (1) bekezdése szerint. A felperes a végrehajtási kérelem benyújtását megelőzően az adós társaság cégadatainak megtekintésével tudomást szerezhetett volna arról, hogy a társasággal szemben a megszüntetési eljárás megindult, ezt azonban elmulasztotta és igényét a Cégbíróságnál nem jelentette be, amelyből következően a felperes a követelése érvényesítése során maga sem az elvárható gondosságnak megfelelően járt el. Az adós társaság tagjának törzstőkéjére vonatkozó cégszolgáltatásokból pedig nem következik, hogy a társasággal szemben folytatott végrehajtás eredményes lett volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a végrehajtási igényének a PKKB-ra történő megérkezésének időpontjától a nyitva álló 30 napos ügyintézési határidő utolsó napjáig terjedő időszakra vonatkozó nyilvántartások szerint az adós bankszámláján volt a végrehajtási igény kielégítéséhez elegendő összeg, vagy az adós rendelkezett egyéb olyan vagyonnal, amely a követelés megfizetéséhez elegendő fedezetet nyújtott volna. A felperes által felajánlott bizonyítás eredménye alapján megállapította, hogy a perbeli időszakban az adósnak bankszámlája már nem volt, míg a felperes által előadott további bizonyítékok, illetve bizonyítási indítványok alkalmatlanok voltak arra, hogy az okozati összefüggés körében a felperesi álláspontot alátámasszák, és igazolják azt, hogy az adós a vizsgált időszakban bármilyen végrehajtható vagyonnal rendelkezett volna. A felperes nem igazolta, hogy a cégnyilvántartásban szereplő jegyzett tőke rendelkezésre állt volna az adós társaságnál. Megállapította továbbá, hogy a b-i ... helyrajzi szám alatti ingatlan tulajdoni lapja szerint az adós társaság javára a tulajdonjog fenntartással történő eladás tényének feljegyzésére 2005. május 30.

napján került sor, míg a törölő határozat 2008. december 8. napján, azaz mintegy két évvel a vizsgálandó időszakot megelőzően kelt. Amennyiben a felperes a perben bizonyítani tudta volna, hogy az adós akár 2005-ben, akár 2008-ban rendelkezett egy társasházi ingatlan megvásárlásához szükséges pénzügyi eszközzel, úgy ebből akkor sem lehetne arra következtetni, hogy két évvel később az adósnak bármilyen vagyona lett volna. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a földhivatalnál fellelhető iratok beszerzésére irányuló bizonyítási indítványnak nem adott helyt. Megállapította, hogy a felperes bizonyítása sikerre nem vezetett, illetve az általa felajánlott bizonyítás nem volt alkalmas a felhívásban foglaltak teljesítésére, ezért a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes marasztalását 3.850.000 forint + áfa és annak 2010. április 23. napjától járó kamatai vonatkozásában. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság téves álláspontot foglalt el, amikor a Kúria végzésében szereplő útmutatást úgy értelmezte, hogy a végrehajtás elrendelésének időpontjában kell vizsgálni az adós társaság vagyoni helyzetét. Abból a tényből ugyanis, hogy a végrehajtási kérelem előterjesztésekor az adós számláján pénz nem volt, nem jelenti azt, hogy az elrendelt végrehajtást követően arra bármely időpontban pénzügyi összeg ne érkezzen. Nem lehet kizárni továbbá azt sem, hogy a végrehajtás elrendelése során az egyéb bejelentett vagyontárgyakból a követelt összeg kielégítésre kerülhetett volna. Hangsúlyozta, hogy az adós 3.000.000 forint törzstőkével, továbbá az adós üzlet részével rendelkező cég ugyancsak 3.000.000 forint törzstőkével rendelkezett, valamint hogy az adós 2005. május 30-án elegendő vagyonnal rendelkezett ahhoz, hogy egy egész társasházi ingatlant meg tudjon vásárolni. A perben tehát nem a végrehajtási eljárás elrendelésekor fennálló pillanatnyi vagyoni helyzetből kellett kiindulni, hanem abból, hogy a végrehajtási eljárás lefolytatására nyitva álló minimum öt éves elévülési idő alatt lett volna-e lehetőség arra, hogy az adóssal szemben a végrehajtási eljárás eredményre vezessen. Az alperes mulasztása folytán a végrehajtást nem lehetett lefolytatni, azonban nem zárható ki, hogy egy esetleges végrehajtási eljárás során feltárt ingó, illetve ingatlan vagyon a felperesi követelésre kellő fedezetet nyújtott volna. Pusztán abból a tényből, hogy a Cégbíróság az adós társaságot adminisztratív okoknál fogva törölte a cégnyilvántartásból, nem lehet arra következtetni, hogy a végrehajtás nem vezethetett volna eredményre. A felperesnek a perben csak annyit kellett bizonyítania, hogy elvileg volt végrehajtható vagyontárgya az adósnak, e bizonyítási tehernek a felperes eleget is tett. Ehhez képest az a kérdés, hogy a végrehajtás eredményre vezetett volna vagy sem, a perben teljesen közömbös kérdés, mivel az alperes mulasztása eredményezte azt, hogy a végrehajtás elrendelésére egyáltalán nem került sor. Egy megfelelő időben elrendelt végrehajtási eljárás során a végrehajtó tisztázhatta volna az adós vagyoni helyzetét, illetve a felperesnek módja lett volna arra, hogy a végrehajtási jogra vonatkozó elévülési határidőn belül bármikor a végrehajtónál a végrehajtás folytatását kérje. Az alperes mulasztásával ettől a lehetőségtől zárta el a felperest. Az alperes a vétkességét nem tudta kimenteni, a felperes pedig bizonyította, hogy az alperes mulasztása a felperesnek kárt okozott, továbbá bizonyította azt is, hogy az adósnak elvileg lett volna végrehajtható vagyontárgya.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges terjedelemben lefolytatta, a perbeli bizonyítékokat megfelelően értékelte és abból helyesen állapította meg a kereset elbírálása szempontjából releváns tényállást. Az így megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont le a keresetet elutasító érdemi döntését, amelyet kellően meg is indokolt. A felperesi fellebbezésben előadottak sem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, sem annak megváltoztatására alappal nem szolgálnak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, döntésével és annak jogi indokaival az ítéltábla egyetértett, ezért a helyes indokokra a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csak utal, egyebekben azokat a fellebbezésre tekintettel az alábbiak szerint egészíti ki.

Tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy a PKKB a végrehajtási kérelmet nem bírálta el. A kérelemről a Vht. 9. §-a folytán alkalmazandó Pp. 124. § (1) bekezdése alapján 30 napon belül kellett volna határozni, amely határidőt a PKKB kétséget kizáróan megsértette, utóbb azonban az adós törlésére tekintettel csak a kérelem hivatalbóli elutasításáról rendelkezhetett.

A felperes megalapozatlanul kifogásolta fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül értelmezte a Kúria megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatását. Amint azt a Kúria kifejtette, a perben a felperesnek az okozati összefüggés fennállásának körében azt kellett bizonyítania, hogy a végrehajtási kérelem előterjesztésének időszakában az adós rendelkezett olyan pénzeszközzel vagy egyéb olyan vagyonnal, amely a végrehajtási igény kielégítésére elegendő volt. Ehhez képest tény, hogy az adós társaságot törvényességi felügyeleti eljárás eredményeképpen törölték a cégnyilvántartásból, amelynek során a cégbírói felhívás ellenére a társaság vagyonára vonatkozó bejelentés nem érkezett, maga a felperes sem jelentette be hitelezői igényét. A Kúria útmutatása alapján a perben azt kellett vizsgálni, hogy amennyiben a PKKB a felperes 2010. június 18-i kérelmét 30 napon belül elbírálva elrendeli a végrehajtást, a felperes követelése megtérült volna-e. A felperesi igény megtérülését biztosító vagyonra nézve azonban a per során nem merült fel adat, sőt, a bizonyítási eljárás alapján semmilyen vagyon létezésére nem lehetett következtetni, az adós még bankszámlával sem rendelkezett. A cégnyilvántartási adatok szerint az adós ellen 2006. október 5. napján adótartozás miatt végrehajtási eljárás indult, amely arra utal, hogy a társaság egyáltalán nem rendelkezett végrehajtható vagyonnal. A fellebbezésre tekintettel az ítéltábla kiemeli, hogy a felperesnek nem a végrehajtás sikerességének elvi lehetőségét, hanem a követelés kielégítéséhez szükséges vagyon tényleges meglétét kellett volna bizonyítania. A bírósági jogkörben okozott kár megtérítési iránti perben a Ptk. 349. § (1) bekezdését és a Ptk. 339. § (1) bekezdését együttesen kell alkalmazni, amelyből következően a felperest terheli az jogellenes károkozó magatartás és a kár bekövetkezése közötti okozati összefüggés fennállásának bizonyítása, amelyhez az elvi lehetőségekre irányuló hivatkozás nem elegendő.

A kifejtettkre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, azonban az alperes költségigényt nem terjesztett elő, ezért arról a bíróságnak nem kellett határoznia. A fellebbezési eljárás az Itv. 51. § (3) bekezdése alapján illetékmentes.

Budapest, 2016. január 19.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Benedek Szabolcs s.k.. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: